

Μι μιά λιχρά λερή 'στό σκοτάδι
και μι στήθος γυμνό και δασύ,
'στη σπηλιά, 'στό βουνό, 'στό λαγκάδι,
όποιον εβρά φωνάξω « τίς σύ ;»

Ούρανός γαλανός από 'πάνω,
τρίμ' ή πουλιχά 'στό πλάγι χρυσή,
κι' άν ιδώ τόν 'ψηλό Καραπάσο
θά φωνάξω κι' εϊς τούτον ατίς σύ ;»

Κι' άν ό Κόρπας κι' ό Ράλλης κοπιόσουν
και θαλήτουν με χέρι θρασύ
ζρον ζρον κι' έμένα νά πιάσουν
θά φωνάξω κι' εϊς τούτους ατίς σύ ;»

Κι' άν έλθη εύγενής ιδώ πέρα,
όπου πίνει νερά του Βισού,
θά του κόψω με μιά τόν άέρα
λίγωντάς του με μούντζαις ατίς σύ ;»

Κι' άν ήγκύμων γενναίω σκοπού
Βασιληάς ξεπροβάλλη καρσί
για νά πιάση καμμίαν Άλεπού,
θά φωνάξω κι' εϊς τούτον ατίς σύ ;»

Δίν φοβούμαι και σέ, Περικλέτο,
και δίν βάζω νερό 'στό κρασί,
και σέ κάθε τής γής Ριγκολέτο
δίχως φόβο φωνάξω ατίς σύ ;»

Κι' άν Συγγρός ή Σκουλοΐδης περάση,
— έγ' Ι ποιάς ψεύτης τά γραμά μισή ; —
και με' έμί τόν παρὰ του μοιάση,
θά φωνάξω κι' εϊς τούτον ατίς σύ ;»

Κι' άν με κλέψη ληστής σάν κι' έμένα
θά του 'πό γελαστός εμιλ μερεί,»
κι' από τότε θά λίγ' δλοένα
εϊς έμέ τόν κλεμμένο ατίς σύ ;»

- Π. — Σώπα, καίμνε Φασουλή, και κήπορος μάς σιμόνει.
Φ. — Μαύρ' έμια νύκτα 'στά βουνα κι' ό κλέφτης ξεπαθώνει.
Π. — Σκαμνός σου λέω κι' έρχεται. . .
Φ. — 'Στό καρραούλι στάσου
και σφύριζε συνθήματα και κύνταζε 'μπροστά σου.
Π. — Νάτος... φορεί ρεπούμπλικα...
Φ. — Καλή ό Ράλλης θάναϊ.
Π. — Και τώρα τί θά γίνωμε, καλή μου καπετάνε ;
Φ. — Καί με' έρωταξ, βρι τενεϊ ; ... χωρίς νά συζητήσωμε
θά τριζώμε σάν λήταρχοι νά τόν αιμαλωτίσωμε.

('Αρχίζουν κλέφτικως κι' οι δύο νά τραγουδούν χαβάδες
κι' ό Ράλλης άφροβα κυττά τούς δύο Βαραβάδες).

Φ. — Ωί κίλ μπονίρ!.. Ωί κίλ όνέρ!.. και πώς ιδώ 'ερεθίκατε;
πώς ήταν τούτο τό καλό και μάς ένθυμηθήκατε ;

(Κατά του Ράλλη τρομεροί κι' οι δύο προχωρούν,
ένθ' ό αυτός 'στην σύλληψην γενναίως άντιστέκεται
του βγαζούν την ρεπούμπλικα και σκούρη του φορούσιν,
ή ή κόμη του μίς 'στά κλαδιά τών πύκνων περιπλέκονται,
ή ό' αϊμοβόρος Φασουλής γυμνή βασιτώντας κάμα
στέλλει 'στόν Σωτηρόπουλο τό παρακάτω γράμμα.)

α) Πρωθυπουργί !...

Μι τό παρόν πού βικαιτικός σου στέλλω
θά μάθης πράγμα, πού ποτί ό νους σου δέν τό βάνει,
και με μεγάλην μου χαράν και λύπην σ' άναγγέλλω
πώς όπως πιάστηκες και σύ από τόν Λαφαζάνη,
έτσι κι' ό Ράλλης πιάστηκε από τόν Φασουλή
ένθ' με φόρα 'πήγαινε νά πιάση τόν Τσαυλή.

» Εϊς την παγίδα έπεσε μεγάλης συμμορίας
και πρέπει με πολύ καυμό και πόνο νά τόν κλαίτες,
και νά μου στείλεις 'γρήγορα για λύτρα σωτηρίας
όλίγα φούντιγγ, φαίντιγγ, σαρίπ, πώς διάβολο τά λέτε ;
'Άλλοίως δέν ξαναβλίπεται του Μήτσου τό κεφάλι
και μόνο την ρεπούμπλικα θά λάβετε του Ράλλη.

» Φερθήτε και 'στην σύλληψην αυτήν ύπερηφάνως...
αυτά και μίνω... Φασουλής, ληστής και καπετάνος.»

Του Λεμονή έπιστολή
πρός τόν Νταβίλη Φασουλή.

«Κύρ Φασουλή, πού κυβερνάς ληστών καπετανάτα,
έχάρηκα σάν έμαθα τά θλιβερά μαντάτα,
κι' όσο 'μοπίστης βάστα τόν τόν Ράλλη μη σου φύγη,
γιατί 'στου κράτους τής δουλειαις ή πίζα του με πνίγει.

» Έχε τά μάτια τέσσερα μήκος 'μοπίσ' ως τόσο
νά βάλω τόν Χατζόπουλο μίς 'στη Δικαιοσύνη,
και τότε πιά τής ταίπαις σου με φούντιγγ θά φορτώσω
γι' αυτή την ύποχρλώσι, γι' αυτή την καλοσύνη.

Αυτά και χαίρετισματα εϊς όλους τούς φιλάτους...
Σωτήρης Σωτηρόπουλος, Πρωθυπουργός του κράτους.»

**Εκεί όλίγαξ ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.**

Αυτήν την περιήγησιν τής γής του 'Αραχώ
με έλα τά θαυμάσια τής ύδρογείω σφαιρας,
θά την συστήσω 'στους πολλούς θεμμάτατα κι' έγώ
ως προσφιλές άνάγνωσμα και τέρψιν τής ημέρας.
'Ο Ζανουδάκης, κύριοι, γνωστάς βιβλιοπώλης,
θά την έκδώση αύριον ν' αντίταλίσ' ή πόλις.